ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΞΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ανατομία της ΝεοΕλληνικής Αποτυχίας

Η ΧΩΡΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗ ΡΙΖΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑΣ

Του Απόστολου Λ. Πιερρή

Θέλω να ανατάμω τους μηχανισμούς με τους οποίους η οικτρή αποτυχία έχει καταστεί μόνιμο χαρακτηριστικό της σύγχρονης ΝεοΕλληνικής πραγματικότητας.

Ένα φυσικό και ελεύθερο σύστημα είναι εγγύηση επιτυχίας. Μια αποτυχία που θα συμβεί εντός του συνεγείρει τις διαδικασίες αυτοδιόρθωσης του συστήματος, ώστε να εξαλειφθούν τα αίτια της αποτυχίας. Εάν η αποτυχία οφείλεται πρωτίστως σε προσωπικές ευθύνες, προκαλούνται οι αναδιανομές ρόλων που φέρνουν τον καθένα στην κατάλληλη θέση προς συνολική βελτιστοποίηση της αποτελεσματικότητας του συστήματος. Εάν η αποτυχία προκαλείται από συστηματικότερους λόγους δομικής δυσλειτουργίας, τα αναδιανομή ρόλων δεν φθάνει, αλλά (συνεχιζομένης της αποτυχημένης πορείας και μετά από αυτήν) οδηγεί στην αναδόμηση της νοσούσας λειτουργικότητας με τις κατάλληλες θεσμικές αναδιαρθρώσεις.

Για την επιτάχυνση των διαβαθμισμένων διαδικασιών αυτών αυτοδιόρθωσης δεν χρειάζεται παρά η **καλλιέργεια και τόνωση της έμφυτης και ενστικτώδους αποστροφής του ανθρώπου προς την αποτυχία.** Ακριβώς γι' αυτό στα αποτυχημένα συστήματα θεσμικής αναξιοκρατίας μεθοδικά αμβλύνεται το αίσθημα και η συνείδηση επιτυχίας και αποτυχίας.

Στη φυσική τάξη πραγμάτων ο καθένας ντρέπεται όταν δεν κάνει καλά τη δουλειά του, όταν το παραγόμενο έργο του δεν είναι άριστο - και αντιθέτως χαίρεται και υπερηφανεύεται όταν αποδεικνύεται εμπράκτως πόσο καλή είναι η εργασία του και το αποτέλεσμά της. **Κύρος και κέρδος είναι φυσικές συνάπτειες της πραγματικής, αντικαμενικής επιτυχίας, και αδιάψευστοι μάρτυρές της - δεν είναι δοτές επιβραβεύσας υποταγής στη μάντρα ενός αναξιοκρατικού κατεστημένου.** Η έντονη αίσθηση ντροπής και υπερηφάνειας στην επιτυχία και αποτυχία της δικής του λειτουργικότητας κάνει το κάθε άτομο ευαίσθητο στα αντίστοιχα επιτεύγματα και αποτυχίες των άλλων προσώπων και οντοτήτων. Αυτό διευκολύνει το ξεπέρασμα των (επίσης φυσικών μέχρι ορισμένου σημείου) αρνητικών ψυχολογικών αντιδράσεων στο θέμα της επιτυχίας και της αποτυχίας (δικής μας ή των άλλων, σχετικής ή απόλυτης). Στη φυσική τάξη πραγμάτων τα κριτήρια επιτυχίας και αποτυχίας είναι εν γένει ορισμένα και αδιαμφισβήτητα. Οπότε και η ανθρώπινη αποδοχή των διαρθρώσεων που συνεπάγεται η εξ ίσου φυσική ανάγκη για βέλτιστη παραγωγικότητα και απόδοση, είναι μέγιστη και, κανονικά, απροβλημάτιστη.

Οι αναξιοκρατίες της αποτυχίας δεν μπορούν να βρουν τόπο και να προκόψουν (παρασιτικά πάντα) σε ένα τέτοιο φυσικό σύστημα της ανθρώπινης κοινωνικότητας. **Τις αναξιοκρατίες τις σαρώνει η βιούμενη από την κοινωνία αποτυχία τους. Πρώτο μέλημά τους λοιπόν είναι η σύγχυση του περιεχομένου και η υποβάθμιση της σημασίας της διαφοράς μεταξύ καλού και κακού έργου, μεταξύ ικανότητας και ανικανότητας, μεταξύ επιτυχίας και αποτυχίας.** Στην πραγματικότητα, η διαφορά μεταξύ του όμορφου και του άσχημου, του αληθούς και του ψευδούς, του καλού και του κακού είναι το απόλυτο μέγιστο της οντολογικής κλίμακας. Η διαφορά, π.χ., μεταξύ ενός καλοφτιαγμένου και ενός κακοφτιαγμένου σώματος ή ποιήματος, δημιουργήματος ή τεχνουργήματος οιουδήποτε, είναι τεράστια. Καταλαβαίνεις ότι ένα σύστημα έχει εισέλθει σε βαθύτατη περίοδο παρακμής, όταν οι διαφορές αυτές εξομαλύνονται αξιολογικά. Την αξιολογική εξομάλυνση ακολουθεί η πραγματολογική εξίσωση: **όταν η εκτίμηση της διαφοράς δεν καλλιεργείται, τότε παύει μετά από καιρό και η ύπαρξη της διαφοράς,** τουλάχιστον εντός του κατεστημένου του συστήματος (μπορεί να εμφανισθεί μόνο σαν μεμονωμένη εξωθεσμική έκρηξη της δυναμικής του πεδίου που καταδυναστεύεται από το αφύσικο και αποτυχημένο σύστημα).

Η παντελής καθίζηση του ΝεοΕλληνισμού αποκαλύπτεται σαφέστερα στην πλήρη ισοπέδωση της αίσθησης, αξιολόγησης και πραγματικότητας της διαφοράς ποιότητας σε όλες τις εκφάνσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας. Αποτέλεσμα η γενικά απελπιστικά χαμηλή ποιότητα της πνευματικής και υλικής παραγωγής σε όλους τους τομείς. Το χαρακτηριστικό επίπεδο της ακαδημαϊκής έρευνας και παιδείας είναι αποκαρδιωτικό. Οι πολιτικές συζητήσεις είναι ανούσιες. Οι αγιογραφίες του Αγίου Ανδρέα στην Πάτρα ή η μουσική του Θεοδωράκη δείχνουν εύγλωττα σε ποιο χαμηλό σημείο μπορεί να οδηγήσει η απώλεια του πραγματολογικού κριτηρίου της διαφοράς επιτυχίας και αποτυχίας στα αντίστοιχα πεδία κ.ο.κ. Τα παραδείγματα είναι απέλεωτα, και στοιχειοθετούν τη συνολική παρακμιακή ακόνα μιας ζοφερότερης πραγματικότητας.

Υπάρχει ένας απεχθής φαύλος κύκλος που ενεργεί στα αναξιοκρατικά συστήματα σαν το ΝεοΕλληνικό. Η μείωση της σημασίας της διαφοράς μεταξύ επιτυχίας και αποτυχίας προκαλεί υποβάθμιση της σημασίας της ικανότητας για επιτυχία, και αυτή με τη σειρά της έχει σαν αποτέλεσμα τη ροπή εξαφάνισης της ικανότητας για επιτυχία, και, τελικά, την τάση εξαφάνισης της ίδιας της επιτυχίας. Έτσι ισοπεδώνεται το αποτέλεσμα της ανθρώπινης δραστηριότητας, πράγμα που δεν δίνει λαβή στην καλλιέργεια της αντίληψης της διαφοράς μεταξύ επιτυχίας και αποτυχίας, και συνεπώς και στην καλλιέργεια της ικανότητας για επιτυχία, κ.ο.κ.

Αξιοκρατία σημαίνει ότι κύρος, εξουσία και ευθύνη πάνε μαζί και συνοδεύουν την ικανότητα στο αντίστοιχο πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας. Αυτός που είναι ικανός σε ένα ορισμένο τομέα έχει και το φυσικό κύρος στην κοινωνία, που του επιτράπει να ασκήσει αποτελεσματικά την αντίστοιχη εξουσία, αναλαμβάνοντας (και αυτό είναι ουσιώδες) πλήρως και τη συνεπακόλουθη ευθύνη για το επιτυχές ή ανεπιτυχές αποτέλεσμα. Αποτελεσματική άσκηση εξουσίας σημαίνει άσκηση ανεμπόδιστη, χωρίς τις αναπόφευκτες πέδες που η δοπή, αναξιοκρατική εξουσία έχει λόγω της τεχνητότητάς της, ακόμη και παρά της (πιθανόν) καλύτερες προθέσεις της (!) Εξάλλου ευθύνη δεν είναι απλώς η ευθύνη χειρισμών και αποφάσεων, αλλά, κυριότατα, ευθύνη των συνεπειών για το καλό ή κακό αποτέλεσμα.

Σε ένα σύστημα φυσικής τάξης, εξουσία και ευθύνη πάνε όπου υπάρχει ικανότητα. Αυτό ακριβώς δεν θέλει η αναξιοκρατία, γιατί θα σημάνει το τέλος της. Απεχθάνεται επομένως τη φυσική τάξη, και επιζητεί τεχνητά, βαριά κανονιστικά συστήματα κατευθυντισμού για να ελέγχει και να κυριαρχεί χωρίς την ικανότητα για μεγάλο θετικό αποτέλεσμα. Φτιάχνει λοιπόν ένα σύστημα που είτε είσαι καλός και άξιος σε κάτι είτε όχι, είτε ξέρεις να επιτυγχάνεις σε κάποιο πραγματικό έργο είτε όχι, είναι ένα και το αυτό. **Θέσεις και ρόλοι διανέμονται από τον ηγετικό αναξιοκρατικό πυρήνα του κατεστημένου - και δεν κατακτώνται με τις ικανότητες για επιτυχές αποτέλεσμα στο πεδίο του ελεύθερου ανταγωνισμού.** Θέσεις και ρόλοι εξαρτώνται από την ηγετική αναξιοκρατία, και όχι από τις πραγματικές ικανότητες. (Δεν εννοώ βεβαίως τις ανικανοϊκανότητες προώθησης στους νοσηρούς διαδρόμους του εσωτερικού τεχνητού συστήματος) Θεσμικές θέσεις και ρόλοι χαρίζονται στην ανικανότητα για την υποταγή της στην αναξιοκρατία. Στην αναξιοκρατία όχι μόνο το άτομο δεν έχει κανένα κίνητρο να επιδιώκει τη μέγιστη αυτοπραγμάτωση της φύσης του, όχι μόνο δεν έχει κανένα λόγο να τελειοποιεί το δυναμικό των ικανοτήτων του ενεργοποιώντας το με μέγιστη ένταση - αλλά αντιθέτως το συμφέρει να υπολειτουργεί σε χαμηλό δυναμικό: πρώτον γιατί έτσι καταβάλει λιγότερη ενέργεια για την απόκτηση ενός ρόλου που το αποτέλεσμα του έργου του δεν μετράει όσο η εξαρτηματική σχέση του προς την αναξιοκρατία και δεύτερον γιατί αν αυτοπραγματωθεί πληρέστερα (δηλαδή ανεβάσει το δυναμικό των δεξιοτήτων του υψηλότερα), έστω και χωρίς αντίκρισμα στο ρόλο του εντός της κοινωνίας, τότε επιπρόσθετα θα τιμωρηθεί περιθωριοποιούμενο από την αναξιοκρατία, αφού η δυναμική του αναβάθμιση υπενθυμίζει στο κοινωνικό σώμα την πραγματικότητα και τη σημασία της επιτυχίας στο πραγματικό έργο, και έτσι κεντρίζει ροπές που πρέπει να μείνουν ανενεργές προς όφελος της αναξιοκρατίας.

Είναι συνεπώς νόμος της αναξιοκρατίας να μην καταμερίζονται συγκεκριμένες ευθύνες για την επιτυχία ή την αποτυχία της ανθρώπινης λειτουργικότητας στο κοινωνικό σύστημα. Η ευθύνη διαχέεται στη γενική κατάσταση, στην παγκοσμοποίηση, στους εκθρούς του έθνους, στους ανθέλληνες, στα κοινωνικά προβλήματα - οπουδήποτε εκτός από εκεί που πραγματικά ανήκει, στα συγκεκριμένα πρόσωπα που είχαν την εξουσία, και επομένως την ευθύνη, της συγκεκριμένης δράσης. Και η ευθύνη για την οποία ομιλώ εδώ είναι η ευθύνη της επιτυχίας ή της αποτυχίας, είναι η ευθύνη της εξουσίας (με τη γενική έννοια του όρου, όπου σημαίνει δικαιοδοσία λήψης αποφάσεων): στο φυσικό σύστημα η αποτυχία σημαίνει απομάκρυνση από την εξουσία, η επιτυχία επικύρωση και τόνωση της εξουσίας του υπευθύνου ατόμου.

Αλλά στην αναξιοκρατία οι συνέπειες της δράσης των υπευθύνων δεν έχουν κύρια σχέση με το ρόλο και την εξουσία τους (τα οποία ορίζονται όπως προείπα από την εξαρτηματική και δοπή θέση τους στο εσωτερικό σύστημα του κλειστού κατεστημένου). **Έτσι (πρώτος νόμος) τα όρια της επιτυχίας και της αποτυχίας συγχέονται συστηματικά. Και, (δεύτερος νόμος) ό,τι μένα από τη διαφορά τους αποσυνδέεται από το (ηγετικό αναξιοκρατικό) status των ατόμων που ήταν υπεύθυνα έχοντας την εξουσία για την υπ' όψιν δράση.** Αυτά είχαν την εξουσία, ήταν υπεύθυνα, αλλά δεν έχουν την ευθύνη (θετική ή αρνητική) της δράσης των. Είναι τραγικά γελοίο φέρ' επείν πολιτικοί που είχαν την εξουσία και την υπευθυνότητα για τους χειρισμούς και τη στάση της χώρας κατά την ήττα των Ιμίων, το φιάσκο των S300 και την ταπείνωση στην υπόθεση Ocalan, να εξακολουθούν να παίζουν ρόλο ή να προωθούνται να ξαναπαίξουν ρόλο, στην εξωτερική πολιτική της χώρας. Χώρια από το γεγονός ότι οι χαρακτηριστικές εκείνες παταγώδεις αποτυχίες απορρέουν από την ολοσχερώς εσφαλμένη Ευρωπαϊστική πολιτική των εν λόγω υπευθύνων.

Alberto Martini:
Το τέλος της Venus - Αφροδίτης
Ο Νεοελληνισμός και
το ηγετικό του κατεστημένο

Η αναξιοκρατία δεν θέλει η διαφορά των ικανοτήτων να έχει σημασία στην κατάληψη ρόλων μέσα στο κοινωνικό ολοκλήρωμα. Αλλά η διαφορά ικανοτήτων συνεπάγεται διαφορά μεταξύ επιτυχίας και αποτυχίας στην εκτέλεση των αντίστοιχων έργων και κοινωνικών λειτουργιών. Επομένως, η διαφορά ικανοτήτων έχει εκ των πραγμάτων σημασία στην κατάληψη ρόλων - και εάν αυτή η σημασία δεν βρίσκει θεσμική δίοδο στις δομές της κοινωνικότητας, τότε η ικανότητα θα κινηθεί εκτός των επισήμων φορέων της κοινωνικής θεσμικότητας και θα λειτουργήσει εξωθεσμικά και παραθεσμικά επιτελώντας το έργο που είναι σε θέση να επιτελέσει. **Γιατί η ικανότητα είναι όπως και το κεφάλαιο: κινείται αυτόματα εκεί που η λειτουργία του μπορεί να μεγιστοποιηθεί.** Από τη φύση τους οι ζωντανές δυνάμεις επιζητούν τη μέγιστη απόδοση: γιατί η δημιουργία είναι ανάγκη της ύπαρξής τους αυτό που έχουν να δώσουν, θα το δώσουν, και τίποτε στον κόσμο δεν μπορεί να εμποδίσει την ικανότητα από το να κάνει αυτό που μπορεί να κάνει. Με την αναπόφευκτη όμως τότε αντιπαράθεση του έργου της ελεύθερης ικανότητας προς τα εκτρώματα της θεσμικής αναξιοκρατίας, υποσκάπτεται στη συνείδηση της κοινωνίας ακριβώς η αναξιοκρατία και το θεσμικό της σύστημα. Η "πονηρία του Λόγου" χρησιμοποιεί την καταστροφή της αναξιοκρατίας για να την βλάψει!

Οι αναξιοκρατίες έχουν εφεύρει τρεις βασικούς τρόπους για να αντιμετωπίσουν την άμεση αυτή απειλή προς την ανελεύθερη υπόστασή τους.

Πρώτον και αμεσότερο, οι αναξιοκρατίες επιχειρούν να κρατήσουν άγνωστο από την κοινωνία το έργο των ικανών, περιθωριοποιώντας τους. Και από πάνω τους κατηγορούν για αλαζονικό ατομισμό, ότι δεν θέλουν να συμμετάσχουν στην υπηρεσία των κοινών υπέρ της κοινωνίας. Η αλήθεια βεβαίως είναι ότι οι ικανοί προσφέρουν τα μέγιστα υπέρ της κοινωνίας σκριβώς με το να λειτουργούν εκτός των διεφθαρμένων θεσμών της αναξιοκρατίας. Και επιπλέον η μέθοδος της απόκρυψης δεν ευδοκιμεί σε περιόδους ενεργητικής απελευθέρωσης των ανθρώπινων συστημάτων, όπως η παρούσα.

Δεύτερον, βασικότερο, μακροπροθεσμότερο και βλαπτικότερο για την κοινωνία: αφού η διαφορά της ικανότητας φαίνεται αναγκαστικά στο επιτυχές ή ανεπιτυχές αποτέλεσμα, οι αναξιοκρατίες φροντίζουν να ισοπεδώνουν την ποιοτική διαφορά στο αποτέλεσμα, ώστε να μην υπάρχει η κοινωνική αντίληψη και συνείδηση τέτοιας διαφοράς. Όταν η κοινωνία δεν έχει με ένταση την επίγνωση του επιτυχημένου έργου και της κακοτεχνίας σε κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας, τότε δεν ξέρει να εκτιμά σωστά και τις αντίστοιχες λειτουργικές ικανότητες. Τότε δεν ξέρει και πόσο χαμηλά ευρίσκεται αυτή και η χώρα. Έτσι οι αναξιοκρατίες κρατούν χαμηλό το γενικό επίπεδο της κοινωνίας για να αμβλύνεται η αίσθηση των διαφορών. Το κακό γι' αυτές (και καλό για μας) είναι ότι κρατώντας χαμηλό το επίπεδο της κοινωνίας, κρατούν χαμηλό και το δημιουργικό δυναμικό της. Έτσι όμως επιδεινώνουν συνεχώς και συστηματικά τον όγκο της αποτυχίας. Η οποία στο τέλος βαραίνει τόσο που προκαλεί την έκρηξη και την εσωτερική κατάρρευση του συστήματος - ακόμη και χωρίς φαινομενικά σπαρκή λόγο, με την οποιαδήποτε αφορμή. Η κοινωνία δεν θέλει πια το αποτυχημένο σύστημά της. Αλλη μια "πονηρία του Λόγου".

Τρίτη μέθοδος κατευθυντικού ελέγχου της κοινωνίας από τις αναξιοκρατίες είναι η καλλιέργεια διαφόρων ειδών εθνικισμού και φουντωμενταλισμού. Η αποτυχία ιδεολογικοποιείται από τη ΝεοΕλληνική αναξιοκρατία. Οι πάντες μας εκθρεύονται - και κυρίως οι πιο επιτυχημένοι. Είμαστε μοναδικοί, οι ομορφότεροι, οι καλύτεροι, οι εξυπνότεροι, είμαστε ανάδελφοι, έχουμε τον καλύτερο τρόπο ζωής (δηλαδή γραφικότητες του τύπου ταβέρνα - σουβλάκι - συρτάκι και κατά βάση τεμπελιά), θα χρησιμοποιούμε τα αγγλικά σαν υπηρετική γλώσσα και τα ελληνικά σαν γλώσσα πνεύματος (έλεος Κύριε! Η ΝεοΕλληνική σκέψη σαν απόδειξη πνεύματος!!!), είμαστε οι μόνοι υπέρ του διεθνούς δικαίου, οι μόνοι που έχουμε ανθρωπιστικές αξίες - και άλλα τέτοια για εσωτερική κατανάλωση, που το μόνο που επιτυγχάνουν είναι να προσπορίζουν την βαθιά εξωτερική περιφρόνηση προς τη χώρα, εξαιτίας του κατεστημένου της. Σε **αυτόν το μηχανισμό ιδεολογικοποίησης της αποτυχίας εντάσσεται και το περίφημο δόγμα της εθνικής ομοψυχίας.** Το δόγμα είναι ένα εξάμβλωμα συναισθηματισμού με ύποπτη σκοπιμότητα. Στην ουσία επιζητείται η επικύρωση του χειρισμού των θεμάτων από την αναξιοκρατία. Καλούμαστε να βοηθήσουμε στην καταστροφή της χώρας, αποδεχόμενοι για λόγους υποπτέθμενου εθνικού συμφέροντος τις ολέθριες επιλογές της αναξιοκρατίας. Η αντίφαση είναι κραυγαλέα. Πρόκειται για ένα γελοίο σεβασμό - γελοίο γιατί είναι προφανής η ακυρότητά του. Σε περιπτώσεις αναξιοκρατικού σφάλματος (και μάλιστα ολικής, σαν αυτά που βαραίνουν το ΝεοΕλληνικό κατεστημένο), είναι καθήκον η στηλίτευσή του, και η εθνική ετεροψυχία! Απλώς αποδεικνύεται και εδώ πόσο εγγενώς ανελεύθερη είναι κάθε αναξιοκρατία, η οποία σαν τελευταία άμυνά της προσπαθεί να ταυτίζει εαυτήν προς τη χώρα, το πρόσωπο με το θεσμό, το καθεστώς της με τα εθνικά συμφέροντα.

Αρκετά!' Η αναξιοκρατία, σαν παρασιτικός οργανισμός που ουσιαστικά είναι, θέλει για να συντηρηθεί την υποτακτική και ελεγχόμενη προσφορά έργου από κάθε δυναμικό στοιχείο της κοινωνίας, αρκεί αυτό να μην του δίνα συζήμενο ρόλο στην εξουσία, δηλαδή στο μηχανισμό λήψεως αποφάσεων. **Όπου το έργο της αξιοσύνης γίνεται εκτός θεσμών, η αναξιοκρατία κλέβει ασύστολα** - κλέβει ιδέες, χρήματα, πόρους, ανθρώπους. Αλλά ικανότητα, επιτυχία, ευθύνη, εξουσία πάνε μαζί σε κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας σε μια υγιή και ελεύθερη κοινωνία. Κάθε απόκλιση από τον Χρυσούν αυτό Κανόνα κοινονικότητας συνιστά μια μικρότερη ή μεγαλύτερη κατά περίπτωση τρομοκρατία που ασκείται σε βάρος της κοινωνίας των ατόμων. **Ο πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας** είναι κάτι πολύ περισσότερο από την αντιμετώπιση ορισμένων οργανώσεων Ισλαμικού φουντωμενταλισμού. **Είναι αγώνας υπέρ της ελευθερίας - και κατά πάσης αναξιοκρατίας. Γιατί η αναξιοκρατία είναι η χειρότερη τυραννία.**